

Medlem og andre, at ville male Forholdene saa sort, som man gør, naar Kendsgeringerne viser i modsat Retning.

Det ærede Medlem nævnte, jeg ved ikke for hvilken Gang, den Udtalelse af mig i Oktober 1920, da jeg sagde, at der var Mulighed for Balance. Som jeg mange Gange har paavist, kunde jeg, da det var i den samme Maaned, jeg fremkom med Forslag om et stort Statslaan, som var ganske nødvendigt, dog ikke dermed mene, at der var Udsigt til Balance uden ved Hjælp af Laan; det fremgaar dog ganske tydeligt (Afbrydelse). Nej, selvfølgelig ikke. Hvis man vil lægge det ind i mine Bemærkninger, at der var Udsigt til Balance uden Laan, saa anvender man en ganske meningsløs Fortolkning. Denne Balance opnaeudes jo ikke — selv bortset fra Laanet — paa Grund af det pludselige og voldsomme Konjunkturfald, som den Gang knap nok endnu havde gjort sig gældende. Det var ogsaa dette voldsomme Konjunkturfald, som gjorde, at Beregningerne med Hensyn til Kornloven brast, hvilket jo havde en væsentlig Del af Aarets Underbalance til Følge.

Med Hensyn til Egaliseringsfonden sagde det ærede Medlem, at jeg havde givet saa overordentlig store Løfter. Egaliseringsfonden alene skulde ikke blot kunne tjene til Udjævning, men den skulde ogsaa kunne tjene til en varig Hævning af Kronens Kurs, der skulde ingen Svingninger finde Sted o. s. v. Jeg har intet sagt af alt dette. Jeg har sagt, at jeg haabede, at Egaliseringsfonden vilde bidrage baade til det ene og til det andet af dette, men jeg har altid stærkt betonet, at der ikke fandtes noget enkelt Middel, som kunde nævnes, der var tilstrækkeligt eller blot tilnærmelsesvis til-trækkeligt til at raade Bod paa den vanskelige Valutasituation, og at en stor Mængde Forholdsregler maa træffes, en stor Mængde samarbejdende Bestræbelser maa til for at naa et Resultat. Selvfølge ig havde jeg ved Forelæggelsen af Forslaget om Egaliseringsfonden haabet, at dens Virkninger maatte blive større og kraftigere, end de er blevet. Men naar man med en vis Triumf gentager, at nu er Valutaegaliseringsfonden brudt tuldstændig sammen, nu virker det ikke mere, og nu vil der fremtidig ingen Hjælp kunne hentes fra det, saa er det jo fuldkommen forkert. Valutaegaliseringsfonden eksisterer, Valutaegaliseringsfonden over stadig sin Virkning, om end langt fra i det Omfang, som baade Regeringen og andre havde haabet, og det vil vedblivende

være en af de Faktorer, som der maa regnes med med Hensyn til Forsøgene paa at stabilisere Kronens Kurs.

I Forbindelse hermed staar de fantastiske Beretninger om, hvad Nationalbankdirektør Stephensen skulde have sagt i et Samraad i Finansudvalget. Han skulde have vendt sig med megen Bitterhed mod Regeringen og skulde have rejst kraftige Bebrejdelser imod denne, fordi den havde ladet Nationalbanken i Stikken o. s. v. Intet af dette er sandt, hvad de, der var til Stede i dette Møde, vil kunne bevidne. Det, som Nationalbankdirektør Stephensen sagde, var det samme, som Nationalbanken har sagt hele Tiden, og det samme, som blev sagt i Valutakommissionen, nemlig at denne Foranstaltning alene var ikke tilstrækkelig, at der maatte meget andet til. Dette, og ikke mere, var det, han sagde.

Jeg skal saa vende mig til nogle Bemærkninger vedrørende de amerikanske Statslaan, som baade det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Rode var saa stærkt inde paa. Det ærede Medlem Hr. Rode gentog for største Delen kun det, som saa ofte har været sagt her, men der var dog noget nyt i, hvad han sagde. Han sagde, at Ulykken var maaske egentlig den, at man ikke havde sat noget ind paa at faa Erstatningssummen erlagt i danske Penge og ikke i Guld. Nu er det dog en bekendt Sag, at Versailles-Traktaten regner med Guldmark, og at alle de Erstatningssummer, som har sin Rod i Versailles-Traktaten, er fastsat i Guldmark. Man husker jo, at den af Danmark betalte Erstatningssum skulde gaa til Belgien. Man tænke sig nu, at man skulde henvende sig til Belgien med Anmodning om at modtage danske Penge, danske Sedler, danske Obligationer — hvilken overordentlig Opgæld vilde der da blive forlangt, og hvor overordentlig vanskelige Forhandlinger vilde der være blevet, for ikke at tale om, at det overhovedet laa udenfor Rimelighedens Grænse. Thi en stor Udbetaling til Belgien i Kroner vilde jo have været et af de virksomste Midler til at trykke den danske Kronens Kurs i Udlandet, idet der vilde være fremkommet et Udbud, som vilde være blevet kolossalt, samtidig med at det indenlandske Pengemarked var blevet totalt udpumpet.

Saa fremstilles det, som om det var Glückstadt, der fik Staten til at optage Laanet i 1920, medens Forholdet jo var — som alle ærede Medlemmer ved —, at